

Milan Mat'aše

NONSENS

(filmový scenár 02)

Postavy: Adam
Zlatica
Správca cintorína

* * *

Exteriér – ulica

(začína hrať hudba)

Adam ide po chodníku v dobrej nálade. Usmieva sa a otáča po dievčatách.

Pred bránou na cintorín mu zazvoní mobil. Zastane a dvíha ho.

Adam:

Nazdar, už som na ceste. ... Nestíhaš? ... Aha! Ale ja za ním nemôžem ísť sám, on ma nepozná. ... Už som kúsok odtiaľ (otáča sa okolo seba), pri tom starom cintoríne. ... Áno, jasné. Tu budem niekde. Keď budeš prichádzať, volaj. ... Áno. ... No, čau.

Ide k bráne cintorína, chytí sa za tyčiek a pozerá pomedzi ne. (točí hlavou pomaly zľava doprava)

Pomalý pohľad na cintorín od brány zľava doprava.

Zábery na pomníky, stromy...

(hudba slabne, začínajú hlasno spievať vtáky)

Adam sa cíti blažene a len tak vníma atmosféru skorého rána. Sedí na lavičke. Ruky vystrie na operadlo, zakloní hlavu a zatvorí oči.

Zlatica:

(tri razy si odkašle)

Muž, akoby sa mu niečo zazdalo, mierne nakloní hlavu, načúva. Keď nič nepočuje, opäť zatvorí oči.

Zlatica:

(odkašle si ešte dôraznejšie)

Adam sa otočí a na vedľajšej lavičke vidí sedieť ženu, Zlaticu.

Zlatica:

Ahoj! Neruším? Len mi tak napadlo... Idem si okolo... Alebo inak. (postaví sa ide k nemu) Čože vie ženská ako ja robiť sama v byte počas takéhoto nádherného dopoludnia? Tak som sa vybrala na prechádzku. Vieš, sama bývam. A ty tiež bývaš sám? (nečaká ani na jeho odpoveď a pokračuje) No, to nevadí. Čo už narobíme? Ani neviem, čo mi to napadlo, že

sa pozriem tu, na cintorín. Ja sem rada chodím, keď mám čas. Ale teba som tu ešte nevidela. Aká škoda... Moment!

(otočí hlavu od neho vpravo dohora a ticho si hovorí sama sebe:)

Zlatica:

Zlatica, Zlatica! Čo som ti táno povedala? Nechod' už viac sem, nechod' viac na ten cintorín. Načo koho hľadáš? Nikoho nepotrebuješ. (stíchne a pozrie sa cez ľavé rameno) Všetci chlapi sú rovnakí. Všetkým ide len o jedno. Aj tento. O nič lepšie. Pekné očka, pekná tvárička - a v srdci jed. Zase túžiš po tomto jede, Zlatica? Zase?

(prudko sa otočí smerom k mužovi)

Zlatica:

Čo po mne čumíš! (on sa zatvári prekvapene) Ale nie, robím si srandu. Veď na to máš oči, nie? Prečo by si nemal pozerat'? Ale, čo tam po tom!? Teraz mám iné starosti... Sama som, opustená. A ty tiež nemáš nikoho? Nikoho, však? Že mám pravdu? ... Že? Ešte stará mama mi tak vravievala – Kto mlčí, svedčí. A pritom si taký sympatický. ... Čo? Vravím, že si sympatický. Možno ja sa ti príliš nepáčim, lebo som... Alebo? Páčim sa ti, však? Aspoň tak trochu... Moment!

(otočí hlavu od neho vpravo dohora a hovorí si sama sebe:)

Zlatica:

Zlatica, Zlatica, ty naozaj nenapraviteľná! Čo vôbec stále riešiš? A s takýmito tu? Nestačil ti jeden hajzlík? Jedna bolestivá skúsenosť bola málo? Pozri sa na seba. Pozri sa do zrkadla, čo s tebou urobil. Použil ťa, zneužil. Dal ti šancu, dal ti nádej, a potom... nechal tak. Ako mačka, ktorá sa hrá s myšou. To im nikdy nesmieš odpustiť. Nikdy!

Na neďalekom strome začne hlasno spievať **drozd**. Adam, ktorý doposiaľ pozeral na Zlaticu a otočí do korún stromov a pozerá na drozda.

Otočí sa na muža, no zbadá, že ten pozerá do stromov a usmieva sa. Pozrie tam aj ona, no keď nič nevidí, pozrie naspäť na muža.

Zlatica:

Ty už po mne nepozeraš? (skrikuje a on sa trhne, naľaká) Prepáč. Prečo by si aj musel, pravda? Ja som taká temperamentná... Ani si mi neodpovedal. Že či niekoho máš. No, keď tu takto sám vysedávaš. Ale keby si mal chuť, mohli by sme sa o tom lepšie pohovárať. U mňa, doma. Bývam tu, kúsok odtiaľto. Za cintorínom, na podnájme... Ale ohromne si mi sympatický. Ohromne... Ja by som ťa veru... rada privítala u seba. Môže byť? ... Súhlasíš? Áno? Aj hneď - teraz... Chceš? ... No... Chceš? Tak čo, ideme? ...

Adam uvažuje, prezerá si ju, zamýšľa sa. Šúcha si rukou bradu. Ona sa naň pozerá, vyzývavo sa otáča, prestupuje, krúti bokmi. On sa po chvíli usmeje a prikývne jej.

Adam:

Podme.

Zlatica:

Ty – nechutné prasa! Maniak! Čo si ty myslíš o sebe? Ty jeden chrapúň! Čo!? Kto ti dal právo takto o mne uvažovať? Že som sama, neznamená, že sa musím každému podvoliť,

len preto, že to odo mňa očakáva... Prasa! Tak teda bezbrannej ženy sa ti zachcelo? Otrásné niečo... Hajzel jeden! Čo ma obťažuješ? (otočí sa a odchádza) Hajzel! Špina jedna! Prasa...

Adam, ktorý nechápe, čo sa to vôbec dialo, sa s vážnou tvárou pozerá za ženou, ktorá si stále čosi šomre a nadáva. Rýchlym krokom zbehne z chodníka na trávnik a k neďalekým kríkom, za ktorými sa o krátku chvíľu stráca.

Správca cintorína:

Naša Zlatica... Toto robí každému chlapovi, ktorého tu zbadá... To je tak, keď človeku prepne... Nie každý dokáže zvládnuť svoj rozvod... Čo už? Taký je život.

(začína hudba, spev vtákov utícha)

(Celkový záber na lavičku. Kamera sa od nej po chodníku pomaly vzdaluje.)

Záber tmavne až do čiernej.

Titulky, koniec hudby